

»Jej, jej, striček« smo zaprosili vsi, »povejte nam tisto! Lepo prosimo! ali je bilo res?«

Stric je bil takoj ves dober. Še vedno stoječ na klopi, je sedel na mizo, pomaknil polhovko še bolj na levo in pričel:

»Res je bilo, res. Ko je Jožef hodil z Marijo po betlehemskem mestu in prosil prenočišča, se ju živa duša ni hotela usmiliti. Vsa premražena sta se potem zatekla v borni hlev. Tam se je rodil Kristus in ko ga je božji rednik hotel položiti v jasli, je na svojo veliko žalost opazil, da so jasli prazne. Iz te stiske so ga rešile živali. Osel, vol in ovca so posegli z gobci v žlebove, zgrabili nekaj krme ter jo vrgli v jasli. Tudi zajčki so prinesli svoj del. Nato se je kar samo od sebe odprlo okno in v hlev so se vsuli razni ptički, noseč v kljunčkih slame in bilke, katere so spuščali v jasli.

Na okno je priletela tudi kukavica in se nemo zazrla v sveto družino. Tedaj ji reče Marija:

»Ptica kukavica, prinesi še ti nekaj bilk za posteljco božjemu detetu!«

Kukavica se pa oglasi ošabno:

»Kuku — ne maram. Jaz znašam bilke samo za svoje gnezdo in skrbim le za svoj rod. Kuku.«

O, trdosrčna in ohola ptica, ki se ne usmiliš ubogega deteta.« vzdihne Marija. »Naj te zadene šiba božja! Nič več ne boš gradila gnezdeca in tudi svojega rodu ne boš vzgajala.«

Kukavica je vsa plašna odletela in kazen božja je šla za njo. Od tedaj namreč kukavica ne plete gnezda, nego znese jajce v tuje gnezdo. Njene mladiče ji morajo vzgajati drugi ptiči.«

Tako nam je pripovedoval stric Gašper. Jaz pa to podajam vam, ljubi moji Zvončkarji, ter vam iskreno želim, da bi letošnji božič preživeli prav srečno in zadovoljno!

Ura.

*Ti-ka ta-ka
ura vsaka
meri čas.*

*Ni življenja
ni trpljenja
brez sladu,*

*Ti-ka ta-ka
ura vsaka
meri čas.*

*Ti-ka ta-ka
brez koraka
vodi nas.*

*ni brstenja
ne cvetenja
brez sadu.*

*Ti-ka ta-ka
prikoraka
smrti po nas.*